

Sztaskó Richárd

köszönts fel

köszönts fel
de
ne mondj neki
semmit
csak a
lelked
biccentse
feléje a
nem láthatót

amíg más szelek

aztán eszembe jutott
egy önmagánál többet
jelenteni nem kívánó
egyszerű és tömör
szentencia
amit az egyik híd
lábánál olvastam nemrég
céltalan parttól partig
tartó bolyongásaim során
függő teher alatt tartózkodni
tilos és életveszélyes
mi ez ha nem bizonyosság
arról miszerint minden jól van
minden jóra fordul és
minden a lehető
legeslegjobban van
addig amíg más szelek
nem kezdenek
el fújdogálni

próbálok másképp

próbálok másképp
de mindig ugyanoda
tévedek vissza –
szeretném azt hinni hogy
számomra is van remény

különben

különben
ez a
szem a lélek tükre
dolog eléggé
ki tud akasztani
tekintve hogy
rövidlátóként élem napjaim
és nem tudom
hogy a myopia
miatt vagyok
olyan amilyen
vagy egészen más
oka van annak
hogy a lelkem egy
poshadt ingoványhoz
hasonlatos

nincs mit tenni

amikor azt
látod hogy a
tükörből
visszanéző arc
nem igazán
hasonlít a tiedhez
akkor már
nincs mit tenni
mert valahol mélyen
mégis csak azt érzed
egyek vagytok
örökre
elválaszthatatlanok –

csak azokkal fuss

csak azokkal fuss
akiket eddig még nem
vadásztak le sohasem –
ha lépést tartasz velük
egy nap majd utolérhetsz

Ősz

(fotó: Gergely Gábor)